

Міністерство освіти і науки України
Херсонський державний університет
Кафедра історії та теорії національного і міжнародного права

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Завідувач кафедри
доц. Н.О.Задорожня

зм

«10» 02 2020 року

РОБОЧА ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

2.3.2 ДИПЛОМАТИЧНЕ ТА КОНСУЛЬСЬКЕ ПРАВО

спеціальність 293 Міжнародне право
факультет історико-юридичний

2019-2020 навчальний рік

Робоча програма з курсу «Дипломатичне та консульське право» для студентів зі спеціальності 293 Міжнародне право

Розробники:

РОЗРОБНИКИ ПРОГРАМИ: Шперун Христина Всеволодівна, кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри історії та теорії національного і міжнародного права історико-юридичного факультету ХДУ, Задорожня Надія Олександрівна, кандидат філософських наук, доцент кафедри історії та теорії національного і міжнародного права історико-юридичного факультету ХДУ

Робочу програму схвалено на засіданні кафедри історії та теорії національного і міжнародного права

Протокол від «10» 02 2020 року №7

Завідувач кафедри історії та теорії національного і міжнародного права

Н.О. Задорожня (доц. Н.О. Задорожня)

1. Опис навчальної дисципліни

Найменування показників	Галузь знань, напрям підготовки, освітньо-кваліфікаційний рівень	Характеристика навчальної дисципліни	
		денна форма навчання	заочна форма навчання
Кількість кредитів – 3	Галузь знань <u>29 Міжнародні відносини</u> (шифр і назва)	Нормативна (за вибором)	
Змістових модулів – 2	Спеціальність: <u>293 Міжнародне право</u>	Рік підготовки 3-й	3-й
Загальна кількість годин – 90		Семестр 6-й	6-й
Тижневих годин для денної форми навчання: аудиторних – 3 самостійної роботи студента – 1,5	Ступень вищої освіти: <u>бакалавр</u>	Лекції 24 год. Практичні, семінарські 22 год. Лабораторні год. год. Самостійна робота 44 год. Вид контролю: <u>диф.залік,</u> <u>диф.залік,</u>	

Примітка.

Співвідношення кількості годин аудиторних занять до самостійної і індивідуальної роботи становить:

для денної форми навчання – 1/0,80
для заочної форми навчання – 1/5,75

2. Мета та завдання навчальної дисципліни

Мета курсу «Дипломатичне та консульське право» полягає у формуванні у студентів системи теоретичних знань в галузі дипломатичного та консульського права і вмінь та навичок їх застосуванні.

Завдання курсу:

теоретичні:

- вивчення існуючих теоретичних проблем співвідношення дипломатії та дипломатичного права;
- розкриття повноважень державних органів зовнішніх зносин різних держав і України;
- аналіз порядку встановлення, реалізації та припинення дипломатичних та консульських зносин;
- характеристика правового статусу органів зовнішніх зносин та їх персоналу.

практичні:

- формування навичок аналізу, норм дипломатичного та консульського права з питань діяльності органів зовнішніх зносин;
- набуття вмінь оцінки стану реалізації дипломатичних функцій української держави під час здійснення зовнішньополітичних відносин.

Програмні компетентності:

загальні

- знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності.
- здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово
- здатність реалізувати свої права і обов'язки як члена суспільства, усвідомлювати цінності громадянського (вільного демократичного) суспільства та необхідність його сталого розвитку, верховенства права, прав і свобод людини і громадянина в Україні.
- здатність зберігати та примножувати моральні, культурні, наукові цінності і досягнення суспільства на основі розуміння історії та закономірностей розвитку права, його місця у загальній системі знань про природу і суспільство та у розвитку суспільства, техніки і технологій
- цінування та повага різноманітності і мультикультурності.

фахові

- знання і розуміння міжнародних стандартів прав людини, положень Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, а також практики Європейського суду з прав людини.
- здатність застосовувати знання засад і змісту інститутів міжнародного публічного права, а також міжнародного приватного права.
- знання і розуміння основ права Європейського Союзу.

Програмні результати навчання:

- здійснювати аналіз суспільних процесів у контексті аналізованої проблеми і демонструвати власне бачення шляхів її розв'язання.
- оцінювати недоліки і переваги аргументів, аналізуючи відому проблему.
- використовувати різноманітні інформаційні джерела для повного та всебічного встановлення певних обставин.
- вільно спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово, правильно вживаючи правничу термінологію.
- виявляти знання і розуміння основних сучасних правових доктрин, цінностей та принципів функціонування національної правової системи.
- застосовувати набуті знання у різних правових ситуаціях, виокремлювати юридично значущі факти і формувати обґрунтовані правові висновки

Міждисциплінарні зв'язки:

Міждисциплінарні зв'язки дисципліни «Дипломатичне та консульське право» утворюються з такими дисциплінами як: історія міжнародного права, історія міжнародних відносин, теорія міжнародних відносин, міжнародне публічне право, право Європейського Союзу, правові системи сучасності.

3. Програма навчальної дисципліни

Змістовий модуль 1. ДИПЛОМАТИЧНЕ ТА КОНСУЛЬСЬКЕ ПРАВО: ПОНЯТТЯ, СТРУКТУРА, ДЖЕРЕЛА.

Тема 1. Дипломатичне і консульське право як галузь міжнародного права.

Поняття зовнішніх зносин держави. Зовнішні зносини як об'єкт міжнародного права. Поняття зовнішньої політики держави. Засоби здійснення зовнішньої політики держави. Поняття дипломатії, її місце серед інших засобів здійснення зовнішньої політики держави. Співвідношення дипломатії та міжнародного права.

Дипломатичне і консульське право в широкому та вузькому смыслах. Концепція права зовнішніх зносин. Право зовнішніх зносин: поняття і структура (система). Право зовнішніх зносин як галузь міжнародного публічного права та навчальна дисципліна.

Держава як суб'єкт дипломатичного і консульського права.

Тема 2. Історія становлення і розвитку дипломатичного та консульського права.

Історія становлення і розвитку дипломатичного та консульського права. Виникнення постійної дипломатичної служби та зародження сучасного дипломатичного і консульського права.

Історія кодифікації права зовнішніх зносин. Кодифікація права зовнішніх зносин у Комісії міжнародного права ООН. Сучасний статус універсальних конвенцій, що кодифікували право зовнішніх зносин.

Джерела права зовнішніх зносин. Міжнародний договір і міжнародний звичай – головні іджерела права зовнішніх зносин.

Сучасний стан правового регулювання зовнішніх зносин держав. Комплексний характер правового регулювання зовнішніх зносин, зв'язок міжнародно-правового і внутрішньодержавного регулювання.

Механізм вироблення і здійснення зовнішньої політики України. Повноваження й компетенція центральних органів зовнішніх зносин України: глави держави – Президента, вищого законодавчого органу влади – Верховної Ради, уряду – Кабінету Міністрів України та його керівника – Прем'єр-міністра. Основні завдання і функції Міністерства закордонних справ. Повноваження й обов'язки Міністра закордонних справ. Структура Центрального апарату МЗС. Роль місцевих органів влади у здійсненні зовнішньої політики України. Нормативно-правове регулювання в Україні юридичного статусу закордонних органів зовнішніх зносин України. Поняття дипломатичної служби держави. Закон України “Про дипломатичну службу”: історія прийняття, основні інститути.

Тема 3. Організація дипломатичної діяльності.

Внутрішньодержавні органи зовнішніх зносин: поняття, функції та система. Вплив форм правління держави на систему та повноваження внутрішньодержавних органів зовнішніх зносин. Закордонні органи зовнішніх зносин: поняття, функції та система. Місце дипломатичних представництв і консульських установ серед закордонних органів зовнішніх зносин. Структура представництва; організація роботи посольства, місії.

Внутрішньодержавні органи у сфері зовнішніх зносин: парламент; глава держави; прем'єр-міністр і Уряд; інші центральні органи державної виконавчої влади.

Органи, які здійснюють дипломатичну діяльність за кордоном: постійні дипломатичні представництва; тимчасові дипломатичні місії; консульські представництва. Почесні (нештатні) консули; інформаційні, культурні та інші представництва; постійні представництва держав при міжнародних організаціях і делегації на міжнародних конференціях.

Тема 4. Правове регулювання виникнення, зміни і припинення дипломатичної діяльності.

Юридичні і фактичні підстави виникнення дипломатичних відносин. Визнання держави і встановлення дипломатичних відносин.

Розміщення постійного дипломатичного представництва. Відокремлені підрозділи дипломатичного представництва. Правове регулювання призначення глави постійного дипломатичного представництва. Добір кандидатури на посаду глави дипломатичного представництва. Запит агремана. Персона “грата” і персона “нон грата”. Зміст вірчих грамот. Відзвінні грамоти.

Дипломатичне представництво, його структура. Призначення членів персоналу дипломатичного представництва. Функції дипломатичного представництва. Основні етапи розвитку дипломатичних функцій.

Найважливіші дипломатичні функції, закріплені у Віденській конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. Функція представництва. Функція дипломатичного захисту; умови, що роблять дипломатичний захист правомірним. Ведення переговорів. Інформаційна функція. Функція заохочення дружніх відносин. Представництво третьої держави та її громадян. Українське законодавство про статус дипломатичних представництв. Законодавство України про дипломатичні ранги.

Підстави припинення дипломатичних відносин: завершення дипломатичних відносин; розірвання дипломатичних відносин; визнання *persona non grata*; відсутність дипломатичних відносин; втрата міжнародної правосуб'єктності; докорінна зміна конституційного ладу.

Тема 5. Структура дипломатичного представництва.

Історія становлення і розвитку класів і дипломатичних рангів. Категорії персоналу дипломатичного представництва. Клас послів, клас посланників і повірених у справах. Дипломатичні ранги. Законодавство України та інших держав про дипломатичні ранги. Військовий аташат. Дипломатичний корпус та його функції. Дуайен. Правовий статус дуайена. Загальна структура дипломатичного представництва.

Змістовий модуль 2. СТАТУС ДИПЛОМАТИЧНИХ ТА КОНСУЛЬСЬКИХ УСТАНОВ І ПРАВОВА ПРИРОДА ІМУНІТЕТУ ТА ПРИВІЛЕЙ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Тема 6. Поняття та правова природа дипломатичних привілеїв.

Теоретичне обґрунтування дипломатичних привілеїв та імунітетів: представницька теорія; теорія екстериторіальності; функціональна теорія.

Історія становлення та розвитку дипломатичних привілеїв та імунітетів.

Поняття дипломатичного імунітету та привілею в міжнародному праві, їх співвідношення. Юридична природа імунітетів та привілеїв. Класифікація імунітетів та привілеїв. Імунітети і привілеї дипломатичного представництва та особисті привілеї й імунітети.

Моменти початку і закінчення дії імунітетів та привілеїв. Обов'язки дипломатів щодо країни перебування.

Дія імунітетів та привілеїв на території третьої держави.

Тема 7. Привілеї і імунітети дипломатичного представництва як органу держави.

Недоторканність приміщенъ дипломатичного представництва. Питання про можливість правомірного обмеження недоторканності приміщенъ дипломатичних представництв. Надання дипломатичного притулку й укриття в приміщенъ дипломатичних представництв.

Свобода зносин дипломатичного представництва з акредитуючою державою. Поняття та імунітети дипломатичної пошти. Статус дипломатичного кур'єра.

Недоторканність архівів, документів і офіційної кореспонденції дипломатичного представництва.

Митні та податкові (фіскальні) імунітети і привілеї дипломатичного представництва.

Тема 8. Основні привілеї і імунітети персоналу дипломатичного представництва.

Особиста недоторканність дипломатичного агента. Питання про можливість правомірного обмеження особистої недоторканності дипломатичного агента. Процедура затримання дипломатичного агента правоохоронними органами. Забезпечення державою перебування захисту дипломатичних агентів від посягань приватних осіб. Притягнення до відповідальності приватних осіб, винних у посяганні на дипломатичних агентів.

Недоторканність приватної резиденції дипломатичного агента. Недоторканність паперів, кореспонденції та майна дипломатичного агента.

Митні та податкові (фіскальні) імунітети і привілеї дипломатичних агентів.

Привілеї та імунітети членів сім'ї дипломатичного агента, членів адміністративно-технічного персоналу, членів обслуговуючого персоналу представництва і приватних домашніх робітників. Поняття службового імунітету, його реалізація у Віденській конвенції про дипломатичні зносини 1961 р.

Українське законодавство про дипломатичні привілеї та імунітети.

Тема 9. Консульські установи та організація їх роботи.

Історія становлення і розвитку консульського права.

Джерела консульського права. Поняття і джерела консульського права.

Міжнародно-правове регулювання організації і діяльності консульських установ держав за кордоном.

Консульські функції: поняття, перелік та зміст, правове значення. Вчинення консульськими посадовими особами дипломатичних актів.

Встановлення консульських відносин. Відкриття консульської установи. Місцезнаходження консульської установи.

Призначення і допущення глав консульських установ. Консульський патент. Екзекватура. Класи глав консульських установ.

Підстави та наслідки закриття консульської установи.

Правовий статус консульських установ, що очолюються почесними консульськими посадовими особами.

Імунітети і привілеї консульської установи в порівнянні з імунітетами та привілеями дипломатичного представництва.

Імунітети і привілеї працівників консульської установи в порівнянні з імунітетами та привілеями співробітників дипломатичного представництва.

Обсяг привілеїв та імунітетів почесних консульських посадових осіб.

Українське законодавство про консульські установи. Українське законодавство про почесних консулів.

Тема 10. Інститут спеціальних місій.

Поняття і історичний розвиток спеціальних місій. Міжнародно-правові основи організації і діяльності сучасних дипломатичних місій.

Функції спеціальної місії, їх правове значення.

Направлення спеціальної місії. Місце перебування спеціальної місії.

Члени спеціальної місії: поняття, громадянство, кількісний склад, процедура призначення.

Підстави та наслідки припинення повноважень членів спеціальної місії.

Підстави та наслідки закінчення функцій спеціальної місії.

Особливості імунітетів і привілеїв спеціальної місії.

Дипломатичні привілеї та імунітети персоналу дипломатичних місій.

4. Структура навчальної дисципліни

Назви змістових модулів і тем	Кількість годин											
	денна форма						Заочна форма					
	усього	у тому числі					усього	у тому числі				
		л	п	лаб	інд	с.р.		л	п	лаб	Інд	с.р.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Змістовий модуль 1. Дипломатичне та консульське право: поняття, структура, джерела.												
Тема 1. Дипломатичне і консульське право як галузь міжнародного права.	8	2	2			4						
Тема 2. Історія становлення і розвитку дипломатичного та консульського права.	8	2	2			4						
Тема 3. Організація дипломатичної діяльності.	10	4	2			4						
Тема 4. Правове регулювання виникнення, зміни і припинення дипломатичної діяльності.	10	2	2			6						
Тема 5. Структура дипломатичного представництва.	8	2	2			4						
Разом за змістовим модулем 1	44	12	10			22						
Змістовий модуль 2. Статус дипломатичних та консульських установ і правова природа імунітету та привілеїв у міжнародному праві.												
Тема 6. Поняття та правова природа дипломатичних привілій.	8	2	2			4						
Тема 7. Привілеї і імунітети дипломатичного представництва як органу держави.	12	2	4			6						
Тема 8. Основні привілеї і імунітети персоналу дипломатичного представництва.	10	4	2			4						
Тема 9. Консульські установи та	8	2	2			4						

організація їх роботи.											
Тема 10. Інститут спеціальних місій	8	2	2			4					
Разом за змістовим модулем 2	46	12	12			22					
Усього годин	90	24	22			44					

5. Змістові модулі навчальної дисципліни

Змістовий модуль 1. ДИПЛОМАТИЧНЕ ТА КОНСУЛЬСЬКЕ ПРАВО: ПОНЯТТЯ, СТРУКТУРА, ДЖЕРЕЛА.

ЛЕКЦІЙНИЙ МОДУЛЬ

- Тема 1. Дипломатичне і консульське право як галузь міжнародного права.
- Тема 2. Історія становлення і розвитку дипломатичного та консульського права.
- Тема 3. Організація дипломатичної діяльності.
- Тема 4. Правове регулювання виникнення, зміни і припинення дипломатичної діяльності.
- Тема 5. Структура дипломатичного представництва.

СЕМІНАРСЬКИЙ МОДУЛЬ

- Тема 1. Дипломатичне і консульське право як галузь міжнародного права.
- Тема 2. Історія становлення і розвитку дипломатичного та консульського права.
- Тема 3. Організація дипломатичної діяльності.
- Тема 4. Правове регулювання виникнення, зміни і припинення дипломатичної діяльності.
- Тема 5. Структура дипломатичного представництва.

МОДУЛЬ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ

- Тема 1. Дипломатичне і консульське право як галузь міжнародного права.
- Тема 2. Історія становлення і розвитку дипломатичного та консульського права.
- Тема 3. Організація дипломатичної діяльності.
- Тема 4. Правове регулювання виникнення, зміни і припинення дипломатичної діяльності.
- Тема 5. Структура дипломатичного представництва.

Змістовий модуль 2. СТАТУС ДИПЛОМАТИЧНИХ ТА КОНСУЛЬСЬКИХ УСТАНОВ І ПРАВОВА ПРИРОДА ІМУНІТЕТУ ТА ПРИВІЛЕЙ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ.

ЛЕКЦІЙНИЙ МОДУЛЬ

- Тема 6. Поняття та правова природа дипломатичних привілеїв.
- Тема 7. Привілеї і імунітети дипломатичного представництва як органу держави.
- Тема 8. Основні привілеї і імунітети персоналу дипломатичного представництва.
- Тема 9. Консульські установи та організація їх роботи
- Тема 10. Інститут спеціальних місій

СЕМІНАРСЬКИЙ МОДУЛЬ

- Тема 6. Поняття та правова природа дипломатичних привілеїв.
- Тема 7. Привілеї і імунітети дипломатичного представництва як органу держави.
- Тема 8. Основні привілеї і імунітети персоналу дипломатичного представництва.
- Тема 9. Консульські установи та організація їх роботи
- Тема 10. Інститут спеціальних місій

МОДУЛЬ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ

- Тема 6. Поняття та правова природа дипломатичних привілеїв.
- Тема 7. Привілеї і імунітети дипломатичного представництва як органу держави.
- Тема 8. Основні привілеї і імунітети персоналу дипломатичного представництва.
- Тема 9. Консульські установи та організація їх роботи
- Тема 10. Інститут спеціальних місій

6. Методи навчання

Програма передбачає комплексне використання різноманітних методів організації і здійснення навчально-пізнавальної діяльності бакалаврів та методів стимулювання і мотивації їх навчання, що сприяють розвитку творчих засад особистості майбутнього фахівця-юриста з урахуванням індивідуальних особливостей учасників освітнього процесу й спілкування (зокрема, студенто-центрковане, самостійне та проблемно-орієнтоване навчання). З метою формування професійних компетенцій широко впроваджуються інноваційні методи навчання.

Методи, методики та технології: загальнонаукові і спеціальні методи пізнання правових явищ; методики правової оцінки поведінки чи діяльності індивідів і соціальних груп, ідентифікації правової проблеми та її вирішення на основі принципів права; інформаційно-комунікаційні технології.

7. Методи контролю

Оцінювання здійснюється з дотриманням вимог об'єктивності, індивідуального підходу, систематичності і системності, всебічності та професійної спрямованості контролю.

Використовуються такі методи контролю (усного, письмового), які мають сприяти підвищенню мотивації бакалаврів до навчально-пізнавальної діяльності. Відповідно до специфіки фахової підготовки перевага надається усному, письмовому, практичному методу контролю знань, зокрема: усним та письмовим екзаменам, залікам, колоквіумам, презентаціям, захисту курсових та дипломних робіт, експрес-аналіз знань за допомогою комп'ютерних програм, шляхом перевірки результатів самостійно виконаних завдань тощо.

8. Критерії оцінювання навчальних досягнень студентів

Якісними критеріями оцінювання опитування студентів з теоретичного матеріалу в усній чи письмовій формі є:

Повнота відповіді або виконання завдання:

- елементарна
- фрагментарна
- повна
- неповна

Рівень сформованості логічних умінь:

- елементарні дії,
- операція, правило, алгоритм,
- правила визначення понять,
- формулювання законів і закономірностей,
- структурування суджень, умовиводів, доводів, описів.

Якісними критеріями оцінювання виконання практичних завдань студентами є:

Повнота виконання завдання:

- елементарна
- фрагментарна
- неповна
- повна

Рівень самостійності студента

- під керівництвом викладача
- консультація викладача
- самостійно

Рівень навчально-пізнавальної діяльності

- репродуктивний
- алгоритмічний
- продуктивний

- творчий

Критерії оцінювання роботи студентів на практичних заняттях

За школо ю ECST	Сума балів	Оцінка за нац. школо ю	Критерії оцінювання навчальних досягнень студентів
A	90-100	5	<p>Відповідь або завдання відзначається повнотою виконання без допомоги викладача.</p> <p>Студент володіє узагальненими знаннями з предмета, аргументовано використовує їх у нестандартних ситуаціях; вміє застосовувати вивчений матеріал для внесення власних аргументованих суджень у практичній педагогічній діяльності.</p> <p>Студент має системні, дієві здібності у навчальній діяльності, користується широким арсеналом засобів доказу своєї думки, вирішує складні проблемні завдання; схильний до системно-наукового аналізу та прогнозування явищ; уміє ставити та розв'язувати проблеми.</p>
B	83-89	4	<p>Відповідь і завдання – повні з деякими огріхами, виконані без допомоги викладача.</p> <p>Студент вільно володіє вивченим матеріалом, зокрема, застосовує його на практиці; вміє аналізувати і систематизувати наукову та методичну інформацію. Використовує загальновідомі доводи у власній аргументації, здатен до самостійного опрацювання навчального матеріалу; виконує дослідницькі завдання, але потребує консультації викладача.</p>
C	73-81	4	<p>Відповідь і завдання відзначаються неповнотою виконання без допомоги викладача.</p> <p>Студент може зіставити, узагальнити, систематизувати інформацію під керівництвом викладача; знання є достатньо повними; вільно застосовує вивчений матеріал у стандартних педагогічних ситуаціях. Відповідь його повна, логічна, обґрунтована, але з деякими неточностями. Здатен на реакцію відповіді іншого студента, опрацювати матеріал самостійно, вміє підготувати реферат і захистити його найважливіші положення.</p>
D	64-73	3	<p>Відповідь і завдання відзначаються неповнотою виконання за консультацією викладача.</p> <p>Студент володіє матеріалом на початковому рівні (значну частину матеріалу засвоює на репродуктивному рівні). З допомогою викладача здатен відтворювати логіку наукових положень; має фрагментарні навички в роботі з підручником, науковими джерелами; має стійкі навички роботи з конспектом, може самостійно оволодіти більшою частиною навчального матеріалу. Може аналізувати навчальний матеріал, порівнювати і робити висновки; відповідь його правильна, але недостатньо осмислена</p>
E	60-63	3	<p>Відповідь і завдання відзначаються фрагментарністю виконання за консультацією викладача або під його керівництвом.</p> <p>Студент володіє навчальним матеріалом, виявляє</p>

			здатність елементарно викласти думку. Студент володіє матеріалом на рівні окремих фрагментів; з допомогою викладача виконує елементарні завдання; контролює свою відповідь з декількох простих речень; здатний усно відтворити окремі частини теми; має фрагментарні уявлення про роботу з науково-методичним джерелом, відсутні сформовані уміння та навички
X	35-59	2	<p>Відповідь і завдання відзначаються фрагментарністю виконання під керівництвом викладача.</p> <p>Теоретичний зміст курсу засвоєно частково, необхідні практичні уміння роботи не сформовані, більшість передбачених навчальною програмою навчальних завдань не виконано.</p>

Критерії оцінювання самостійної роботи студентів

Якісними критеріями оцінювання виконання індивідуальних завдань студентами є:

1. Повнота виконання завдання:

- елементарна
- фрагментарна
- повна
- неповна

2. Рівень самостійності студента

- під керівництвом викладача
- консультація викладача
- самостійно

3. Сформованість навчально-інформаційних умінь (роботи з підручником, володіння різними способами читання, складання плану, рецензій, конспекту, вміння користуватися бібліотекою, спостереження, експеримент тощо)

4. Сформованість навчально-інтелектуальних умінь (визначення понять, аналіз, синтез, порівняння, класифікація, систематизація, узагальнення, абстрагування, вміння відповідати на запитання, виконувати творчі завдання тощо);

5. Рівень сформованості фахових методичних вмінь (вміння застосовувати на практиці набуті знання):

низький – володіння умінням здійснювати первинну обробку навчальної інформації без подальшого її аналізу;

середній – уміння вибирати відомі способи дій для виконання фахових завдань;

достатній – застосовує набуті знання у стандартних практичних ситуаціях;

високий – володіння умінням творчо-пошукової діяльності.

Критерії оцінювання самостійної роботи студентів

За школо ю ECST	Сума балів	Оцінка за нац. школо ю	Критерії оцінювання навчальних досягнень студентів
A	90-100	5	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається повнотою виконання без допомоги викладача. ▪ Визначає рівень поінформованості, потрібний для прийняття рішень. Вибирає інформаційні джерела, адекватні цілі проекту. ▪ Користується широким арсеналом засобів доказу своєї думки, вирішує складні проблемні завдання методичного характеру; схильний до системно-наукового аналізу та прогнозування педагогічних явищ; уміє ставити та розв'язувати проблеми ▪ Робить висновки і приймає рішення у ситуації невизначеності. Володіє уміннями творчо-пошукової діяльності.
B	83-89	4	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання – повні, з деякими огріхами, виконані без допомоги викладача. ▪ Планує інформаційний пошук; володіє способами систематизації інформації; ▪ Використовує загальновідомі доводи у власній аргументації, здатен до самостійного опрацювання навчального матеріалу; виконує дослідницькі завдання, але потребує консультації викладача. ▪ Робить висновки і приймає рішення у ситуації невизначеності. Володіє уміннями творчо-пошукової діяльності.
C	73-81	4	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається неповнотою виконання без допомоги викладача. ▪ Інтерпретує отриману інформацію у контексті своєї діяльності. Критично ставиться до отриманої інформації; наводить аргументи ▪ Студент може зіставити, узагальнити, систематизувати інформацію під керівництвом викладача; вільно застосовує вивчений матеріал у стандартних педагогічних ситуаціях.
D	64-73	3	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається неповнотою виконання за консультацією викладача. ▪ Застосовує запропонований вчителем спосіб отримання інформації з декількох джерел; має фрагментарні навички в роботі з підручником, науковими джерелами; має стійкі навички роботи з конспектом.. Усвідомлює, якою інформацією з питання він володіє, а якою – ні; ▪ Може аналізувати навчальний матеріал, порівнювати і робити висновки, може самостійно оволодіти більшою частиною навчального матеріалу. ▪ Вибирає відомі способи дій для виконання

			фахових методичних завдань.
E	60-63	3	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається фрагментарністю виконання за консультацією викладача або під його керівництвом. ▪ Усвідомлює недостатній обсяг інформації. Застосовує запропонований викладачем спосіб отримання інформації з одного джерела; має фрагментарні уявлення про роботу з науковим джерелом. ▪ Демонструє розуміння отриманої інформації. Демонструє розуміння висновків з певного питання. Відсутні сформовані уміння та навички. ▪ Володіє умінням здійснювати первинну обробку навчальної інформації без подальшого її аналізу.
FX	35-59	2	<p>Завдання відзначається фрагментарністю виконання під керівництвом викладача.</p> <p>Необхідні практичні уміння роботи не сформовані, більшість передбачених навчальною програмою навчальних завдань не виконано.</p>

Критерії оцінювання відповіді студента на диф.заліку

Характеристики критеріїв оцінювання знань	За державною (національною) шкалою	За шкалою ECST	Сума балів
Високий рівень Характеризується глибокими, міцними, узагальненими, системними знаннями – з предмета, уміннями застосувати знання, творча, навчальна діяльність має дослідницький характер, позначена уміннями самостійно оцінювати різноманітні життєві ситуації, явища, факти, виявляти і відстоювати особистісну позицію.	5	A	90-100
Високий рівень Характеризується глибокими і міцними знаннями – з предмета, уміннями застосувати знання, творча, навчальна діяльність має частково дослідницький характер, позначена уміннями самостійно оцінювати різноманітні життєві ситуації, явища, факти, виявляти і відстоювати особистісну позицію.	4	B	83-89
Достатній рівень Характеризується знаннями суттєвих ознак, понять, явищ, закономірностей, зв'язків між ними. Студент самостійно засвоює знання у стандартних ситуаціях, володіє розумовими операціями (аналізом, синтезом, узагальненням, порівнянням, абстрагуванням), уміє робити висновки, виправляти допущені помилки.	4	C	73-81

Середній рівень Знання неповні, поверхневі. Студент відновлює основний навчальний матеріал, але недостатньо осмислено, не вміє самостійно аналізувати, робити висновки. Здатний вирішувати завдання за зразком. Володіє елементарними вміннями навчальної діяльності.	3	D	64-73
Початковий рівень Відповідь студента при відтворенні навчального матеріалу елементарна, фрагментарна, обумовлюється початковим уявленням про предмет вивчення.	3	E	60-63
Незнання значної частини навчального матеріалу, суттєві помилки у відповідях на питання, невміння застосувати теоретичні положення при розв'язанні практичних задач.	Незараховано з можливістю повторного складання заліку	FX	35-59
Незнання значної частини навчального матеріалу, суттєві помилки у відповідях на питання, невміння орієнтуватися при розв'язанні практичних задач, незнання основних фундаментальних положень.	Незараховано з обов'язковим повторним вивченням навчальної дисципліни	F	35-59

Критерії оцінювання реферату

Викладене розуміння реферату як цілісного авторського тексту визначає критерії його оцінювання: новизна змісту; обґрунтованість вибору джерел; ступінь розкриття сутності питання; дотримання вимог до оформлення.

Новизна змісту:

- а) актуальність теми дослідження;
- б) новизна й самостійність у постановці проблеми, формулювання нового аспекту відомої проблеми у встановленні нових зв'язків (міжпредметних, внутрішньопредметних, інтеграційних);
- в) уміння працювати з дослідженнями, аналітичною літературою, систематизувати й структурувати матеріал;
- г) наявність авторської позиції, самостійність оцінок і суджень;
- д) стильова єдність тексту.

Ступінь розкриття сутності питання:

- а) відповідність плану темі реферату;
- б) відповідність змісту й плану реферату;
- в) повнота й глибина знань з теми;
- г) обґрунтованість способів і методів роботи з матеріалом;
- е) уміння узагальнювати, робити висновки, зіставляти різні точки зору по одному питанню (проблемі).

Обґрунтованість вибору джерел:

- а) оцінка використаної літератури: чи розглянуті найбільш відомі роботи з теми дослідження (у т.ч. журнальні публікації останніх років, останні статистичні дані, довідки й т.д.).

Дотримання вимог до оформлення:

- а) правильність оформлення посилання на використану літературу, список літератури;
- б) оцінка грамотності й культури викладу (у т.ч. орфографічної, пунктуаційної, стилістичної культури), володіння термінологією;
- в) дотримання вимог до обсягу реферату.

За школою ECST	Сума балів	Оцінка за нац. школою	Критерії оцінювання навчальних досягнень студентів
A	90-100	5	<ul style="list-style-type: none">▪ Завдання відзначається повнотою виконання▪ Визначає рівень поінформованості, потрібний для прийняття рішень. Вибирає інформаційні джерела, адекватні цілі проєкту.▪ Користується широким арсеналом засобів доказу своєї думки, вирішує складні проблемні завдання методичного характеру; схильний до системно-наукового аналізу та прогнозування педагогічних явищ; уміє ставити та розв'язувати проблеми▪ Робить висновки і приймає рішення у ситуації невизначеності. Володіє уміннями творчо-пошукової діяльності.
B	83-89	4	<ul style="list-style-type: none">▪ Завдання – повні, з деякими огріхами▪ Планує інформаційний пошук; володіє способами систематизації інформації;▪ Використовує загальновідомі доводи у власній аргументації, здатен до самостійного опрацювання навчального матеріалу; виконує дослідницькі завдання,

			але потребує консультації викладача. ▪ Робить висновки і приймає рішення у ситуації невизначеності. Володіє уміннями творчо-пошукової діяльності.
C	73-81	4	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається неповнотою виконання ▪ Інтерпретує отриману інформацію у контексті своєї діяльності. Критично ставиться до отриманої інформації; наводить аргументи ▪ Студент може зіставити, узагальнити, систематизувати інформацію під керівництвом викладача; вільно застосовує вивчений матеріал у стандартних педагогічних ситуаціях.
D	64-73	3	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається неповнотою виконання за консультацією викладача. ▪ Застосовує запропонований викладачем спосіб отримання інформації з декількох джерел; має фрагментарні навички в роботі з підручником, науковими джерелами; має стійкі навички роботи з конспектом.. Усвідомлює, якою інформацією з питання він володіє, а якою – ні; ▪ Може аналізувати навчальний матеріал, порівнювати і робити висновки, може самостійно оволодіти більшою частиною навчального матеріалу. ▪ Вибирає відомі способи дій для виконання фахових методичних завдань.
E	60-63	3	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Завдання відзначається фрагментарністю виконання за консультацією викладача або під його керівництвом. ▪ Усвідомлює недостатній обсяг інформації. Застосовує запропонований викладачем спосіб отримання інформації з одного джерела; має фрагментарні уявлення про роботу з науковим джерелом. ▪ Демонструє розуміння отриманої інформації. Демонструє розуміння висновків з певного питання. Відсутні сформовані уміння та навички. ▪ Володіє умінням здійснювати первинну обробку навчальної інформації без подальшого її аналізу.
FX	35-59	2	<p>Завдання відзначається фрагментарністю виконання під керівництвом викладача.</p> <p>Необхідні практичні уміння роботи не сформовані, більшість передбачених навчальною програмою навчальних завдань не виконано.</p>

Критерії оцінювання тестів.

Пояснювальна записка

Мета проведення тестування – об'єктивна оцінка якості знань студентів.

Тестові завдання охоплюють основні розділи програми навчальної дисципліни
Контроль якості знань має підсумковий характер.

Тестування відбувається в письмовій формі. Кожний учасник тестування отримує тестовий зошит.

Тестові завдання можуть бути різного ступеня складності:

- завдання закритого типу з вибором однієї правильної відповіді.
- завдання відкритого типу з короткою відповіддю, яку слід записувати у спеціально відведеніх місцях тестового зошиту.
- завдання відкритого типу з розгорнутою відповіддю, яку слід записувати у спеціально відведеніх місцях тестового зошиту.

Критерії оцінювання результатів тестування

Більшість тестових завдань оцінюються за номінальною шкалою, найпростішим випадком якої є дихотомічна шкала (1 бал за правильну відповідь, 0 балів за неправильну відповідь). За такою шкалою оцінюється все завдання в цілому, а не одна з його частин.

Можливість оцінювання правильно виконаної частини завдання з'являється при використанні порядкової (градуюваною) шкали. Бали при цьому виставляються за вибір варіанта, вибір відповідності, вибір рангу, вибір доповнення. Така шкала може бути

використана в завданнях з вибором кількох правильних відповідей з набору, завданнях на встановлення правильної послідовності, завдання на встановлення відповідності, завданнях відкритої форми.

Максимальна кількість балів, яку студент може отримати за тестове завдання або тест, встановлюється виходячи з складності завдання.

Рекомендується застосовувати схему оцінювання не більше, ніж з трьома оціночними категоріями (0, 1, 2). Бали випробуваному виставляються в залежності від числа правильно обраних відповідей або повноти відповіді (всі вірні відповіді - 2 бали, 1 помилка - 1 бал, інші варіанти - 0 балів).

Переведення даних 100-балльної шкали оцінювання в 4-балльну та шкалу за системою ECTS здійснюється у такому порядку:

За шкалою ECTS	Сума балів	Оцінка за нац. шкалою
A	90-100	5 (відмінно)
B	83-89	4 (добре)
C	73-81	
D	64-73	3 (задовільно)
E	60-63	
FX	35-59	2 (незадовільно)
F	0-34	

9. Рекомендована література.

Законодавство та міжнародно-правові акти

1. Конституція України від 28.06.1996 р. // Відомості Верховної Ради. – 1996. №30. – Ст 141.
2. Закон України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» №2411-VI від 01.07.2010 // Відомості Верховної Ради. – 2010. - № 40. Ст. 527.
3. Закон України «Про дипломатичну службу» від 07.06.2018// Голос України. – 19.06. 2018 р. №. 111.
4. Положення про Міністерство Закордонних справ від 06.04.2011 № 381/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/381/2011>
5. Віденська конвенція про дипломатичні зносини від 18 квітня 1961 р. / Право зовнішніх зносин. Збірник документів. – К., 2003. – С. 82-93.
6. Указ Президента України «Про Положення про дипломатичні представництва та консульські установи іноземних держав в Україні» (від 10.06.93 р. №198/93) Право зовнішніх зносин. Збірник документів. – К., 2003. – С. 94-98.
7. Указ Президента України «Про програму розміщення дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав і представництв міжнародних організацій в
8. Україні» / Право зовнішніх зносин : Збірник документів. – К.: Видавничий дім «Промені». – 2003. – С. 99-108.
9. Наказ Міністерства закордонних справ України «Про затвердження Інструкції про порядок забезпечення комплексної безпеки дипломатичної установи України за кордоном» (від 11.07.1995 р. №104) / Право зовнішніх зносин: Збірник документів. – К., 2003. – С. 429-434.
10. Указ Президента України «Про нештатних (почесних) консулів України» (від 17.02.1997 р. №150/97) / Право зовнішніх зносин. Збірник документів. – К., 2003. – С. 758-761.

Базова

- 1.Гріненко О.О. Правовий статус консула при виконанні нотаріальної функції: Науково-практичний посібник. – К., 2005. – 352 с.
- 2.Гулієв А. Д. Право зовнішніх зносин: Підручник / А.Д. Гулієв. – К., НАУ, 2012.
3. Гуменюк Б. І. Основи дипломатичної та консульської служби: навч. посіб. / Б. І. Гуменюк. – К.: Либідь, 1998. – 248 с.
4. Гуменюк Б.І. Основи дипломатичної та консульської служби: навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. – К., 2004. – 247 с.
5. Ляшенко Т.М. Правовий статус дипломатичних представництв: монографія. – К., 2008. – 190 с.
6. Репецький В. М. Дипломатичне і консульське право / В. М. Репецький. – 2-е вид., переробл. і доповн. – К.: Знання, 2006. – 372 с.
7. Соловьев Э. Я. Основы дипломатического права: учеб. пособие / Э. Я. Соловьев. – М.: Ось-89, 2005. – 144 с.
8. Соловьев Э. Я. Основы консульского права: учеб. пособие / Э. Я. Соловьев. – М. : Ось-89, 2005. – 160 с.
9. Федчишин С. А. Дипломатичне представництво України за кордоном: сучасні проблеми організації та правового забезпечення: многр. / С. А. Федчишин; за заг. ред. Н. П. Матюхіної; Нац. ун-т “Юрид. акад. України ім. Я. Мудрого”. – Х.: ФІНН, 2011. – 264 с.

Допоміжна

1. Асланян А. Г. Адміністративно-правові засади діяльності дипломатичних представництв іноземних держав в Україні / А. Г. Асланян // Вісн. Харк. Нац. ун-ту внутр. справ. – Х.: Нац. ун-т внутр. справ, 2010. – № 4 (51), ч. 2. – С. 87-96.
2. Гуменюк Б. Встановлення дипломатичних відносин, відкриття дипломатичних представництв, припинення дипломатичної місії / Б. Гуменюк // Політика і час. – 1997. – 5 (№ 5-6). – С. 70-75.
3. Лозінська С. В. Використання діяльності почесних консулів в роки незалежності України / С. В. Лозінська // Вісн. Хмельн. ін-ту регіон. управління та права. Наук. часоп. – 2002. – № 1. – С. 142-146.
4. Лозінська С. В. Зародження і становлення правового інституту консульства в Україні / С. В. Лозінська // Там же. – 2002. – № 3. – С. 157-161.
5. Музика А. І. Функціональні завдання постійних дипломатичних представництв та засоби їх здійснення / А. І. Музика // Держава і право. Юрид. і політ. науки. – К.: Ін-т держави і права НАН України, 2006. – Вип. 34. – С. 523-529.
6. Павлиш С. До питання про правовий статус консула / С. Павлиш // Підприємництво, госп-во і право. – 2002. – № 8. – С. 90-93.
7. Святун О. В. Сучасні тенденції розвитку інституту консульського захисту / О. В. Святун // Актуальні пробл. міжнар. відносин; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка; Ін-т міжнар. відносин. – К.: Ін-т міжнар. відносин, 2010. – Вип. 90 (ч. 1). – С. 175-177.
8. Степаненко К. В. Правове регулювання забезпечення прав і свобод громадян України за кордоном органами виконавчої влади / К. В. Степаненко // Наук. вісн. Дніпропетр. держ. ун-ту внутр. справ України. – 2007. – № 4 (35). – Д.: Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ, 2007. – С. 255-263.
9. Федчишин С. А. Система органів управління закордонними справами України (загальні підходи) / С. А. Федчишин // Вісн. Харк. нац. ун-ту внутр. справ. – 2009. – Вип. 45. – С. 144-151.

10. Інформаційні ресурси

1. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про Представництво Міністерства закордонних справ України на території України» (від 25.07.2002 р. №1050) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1050-2002-%D0%BF>
2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку забезпечення приміщеннями закордонних дипломатичних установ України» (від 29.11.2001 №1589) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1589-2001-%D0%BF>
3. Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які користуються міжнародним захистом у тому числі дипломатичних агентів від 14.12.1973 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_389
4. Розпорядження Президента України «Про порядок доставки дипломатичної пошти України» (від 27.07.1992 р. №130/92-рп) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/130/92-%D1%80%D0%BF>
5. Указ Президента України «Про Консульський Статут України» (від 02.04.1994 р. №127/94) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/127/94>
6. Наказ міністерства юстиції України та Міністерства закордонних справ України «Про затвердження інструкції про порядок реєстрації актів громадянського стану в дипломатичних представництвах та консульських установах України» (від 23.05.2001 р. №32/5/101) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0473-01>

7. Конвенція про спеціальні місії від 08.12.1969 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_092
8. Конвенція про привілеї та імунітети Об'єднаних Націй від 13 лютого 1946 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_150
9. Конвенція про привілеї та імунітети спеціалізованих установ ООН від 21 листопада 1947 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_170
10. Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які користуються міжнародним захистом, у тому числі дипломатичних агентів 1973 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_389
11. Віденська конвенція про представництво держав у їх відносинах з міжнародними організаціями універсального характеру [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/995_254
12. Конвенція про охорону персоналу Організації Об'єднаних Націй та зв'язаного з нею персоналу 1994 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_025